



مهدی رضایی

ای ز روز سپید تا شب داج
به مددهای فیض تو محتاج

حال گردان تویی به هر سانی
نیست کس جز تو حال گردانی

تا نخواهی تو، نیک و بد نبود
هستی کس به ذات خود نبود

تو دهی و تو آری از دل سنگ
آتش لعل و لعل آتش رنگ

گیتی و آسمان گیتی گرد
بر در تو زنند بردا برد

نظامی گنجوی

ایران عزیز ما!

هر دانش‌آموز ایرانی سفیر کوچک این سرزمین است. دستانی که امروز مداد به دست می‌گیرند، فردا چرخ‌های صنعت را می‌چرخانند. ذهن‌هایی که امروز با درس خواندن پرورش می‌یابند، فردا ایده‌های بزرگ برای پیشرفت کشور خواهند داد. باید به کودکان بیاموزیم که آن‌ها فقط تماشاگر نیستند؛ آن‌ها بازیگران اصلی نقشه‌ی پیشرفت ایران هستند. بپذیریم که میهن‌پرستی فقط شعار نیست؛ انجام وظیفه است. دانش‌آموز با رعایت نظم، احترام به قانون، حفظ محیط‌زیست، تلاش برای پیشرفت علمی و کمک به هم‌نوع، در واقع در حال ساختن میهن است. نقش دانش‌آموزان در ساختن فردای ایران در آموختن درست، تفکر نقاد، همکاری اجتماعی و مسئولیت‌پذیری معنا پیدا می‌کند. هر دانش‌آموز اگر یاد بگیرد که در یادگیری جدی باشد، در رفتار درستکار و مهربان باشد و در کار گروهی نقش خود را به‌خوبی ایفا کند، در حقیقت در حال ساختن آینده‌ی روشن‌تر برای میهن است. تربیت نسلی که بتواند بیندیشد، تصمیم بگیرد، تولید کند و برای بهبود زندگی جمعی بکوشد، بزرگ‌ترین خدمت به ایران فرداست و این مأموریت از کلاس‌های ابتدایی آغاز می‌شود. نشریه‌ی رشد آموزش ابتدایی وظیفه دارد فضایی برای گفت‌وگو و تبادل تجربه‌های معلمان عزیز فراهم کند. اگر شما هم حرفی برای گفتن دارید، اگر تجربه‌ای موفق در زمینه‌ی آموزش مفاهیم مرتبط با میهن‌پرستی به دانش‌آموزان داشته‌اید، اگر طرحی نو یا پیشنهادی سازنده در ذهن دارید، صفحات این نشریه به روی شما گشوده است. مطالب خود را برای ما ارسال کنید تا با نام خودتان منتشر شوند.

میهن فقط یک کلمه نیست؛ یک خانه است. خانه‌ای بزرگ که دیوارهایش کوه‌های استوار است و سقفش آسمان بی‌پایان؛ دریایی در زیر پا و جنگلی در آغوش. در این خانه، هر دانش‌آموز نه مهمان که سازنده است. کودکی که امروز با عشق به ایران رشد کند، فردا معمار پیشرفت این سرزمین خواهد بود. برخلاف تصویری که افراد جامعه را شخصیت غیرمؤثر می‌داند و به‌سمت استبداد می‌رود و افراد را جاهل می‌خواهد، در ایران اسلامی مردم همه‌کاره‌اند. به اصطلاح بازی‌های رایانه‌ای، ما آن‌پی‌سی^۱ (شخصیت غیربازیکن) نداریم. دانش‌آموز در این مسیر تربیت می‌شود و ناچار باید او را هم آن‌پی‌سی ندانیم. احتمالاً مفهوم‌هایی مانند یادگیری فعال یا مشارکتی یا مسئله‌محور یا ... به همین نکته اشاره دارند. فعالیت دلیلی و انگیزه لازم دارد و در این شماره به سراغ انگیزه‌ی ساخت کشور و ساخت آینده‌ی سرزمین رفته‌ایم. دانش‌آموز باید خود را در آینده‌ی ایران مؤثر بداند و از الان برای آن اثر تلاش کند.

عشق به میهن در آموزش ابتدایی به معنای پرورش احساس مسئولیت، احترام و تعهد به سرزمین، فرهنگ، زبان و مردم ایران است. این عشق زمانی واقعی و سازنده است که در رفتار و تصمیم‌های روزمره‌ی دانش‌آموز جلوه کند؛ تصمیم‌هایی مثل حفظ پاکیزگی محیط، درست انجام‌دادن کارها، رعایت نظم و قانون، احترام به پرچم و نمادهای ملی و دلسوزی برای پیشرفت کشور. آموزگار با گفت‌وگو، قصه، شعر و فعالیت‌های گروهی می‌تواند این حس را از سطح شعار به مرحله‌ی عمل برساند و آن را به بخشی از هویت اخلاقی و اجتماعی کودک تبدیل کند.

وقتی دانش‌آموز بداند که ریاضیات زبان ساختن پل‌ها و سدهاست، وقتی بفهمد که ادبیات روح فرهنگ ملی است و علوم کلید درمان بیماری‌ها و آبادانی سرزمینش، آنگاه یادگیری برایش معنا پیدا می‌کند. عشق به میهن به درس‌ها جان می‌بخشد و به تکلیف شب ارزشی فراتر از نمره می‌دهد.

پی‌نوشت

۱. شخصیت غیربازیکن (NPC یا non-player character)، شخصیتی در بازی است که بازیکن او را کنترل نمی‌کند. در بازی‌های ویدئویی، این عبارت معمولاً به‌معنای شخصیتی است که رایانه و با استفاده از الگوریتم‌ها و رفتارهای از پیش تعیین‌شده آن را کنترل می‌کند؛ مثل تماشاگران بازی فوتبال یا عابرن پیاده‌ی بازی رانندگی و ...